

553
ХРИСТИНОВКА
ЧЕРКАС. ОБЛ.

Слава Вооруженным Силам СССР!

з/ув

N21

Куда Киев ЧХ
Гроенетт Перевожи
м. 50 редакция
газет Сидьевки -
Кому Вьетн

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

258800

Христиновка
Черкасской обл. ул.
Щорса 2 кв 7
Ткачук Иван Евтрофев

252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Голодна весна 1932 року.

1

Стояли чудові погодні весняні і страшні голодні дні. Батько забравши останні некілька карбованців на дорогу, тай поїхав десь на станцію Дунаївці в Каменец-Подільській області. Йому хтось порадив, що там можна дістати мерзлої бараболі, яка в кагатах лежить на полі, як нікому не потрібна. А ми п'ятеро з матір'ю залишились дома. Ще тільки-но починала зацвітати біла акація, мати взяла свою тернову хустку; в якій ще дівувала. Це була остання річ, яку вона ховала весь час, щоб не забрала комісія, бо в скрині уже давно пусто, а також в хаті. Вона виміняла за неї 3 стакани кукурудзяної муки. Це були останні харчові продукти, нам їх стало на три дні. Вона варила лободу і стакан муки. Таким чином ми могли поїсти раз у день. А коли і цього не стало то залишався єдиний корм - це цвіт білої акації. Я із старшою сестрою вилазили на тин і доставали гілки, ломали і потім всі сідали під хатою і їли. Мати пробувала його варити з лободою, але його не можна їсти ото тільки їли сирим, свіжим. З кожним днем голод ставав страшним, дехто із дітей почав пухнути. Діставати акацію ставало трудніше, тому що низом уже були обломані майже всі гілки, скільки можна було дістати.

Шановна редакція: надіслаю вам свій листа, можливо він недреконаний чи не зовсім грамотно написаний то я перед часом вибачаюсь, а коли він досягне ваших уваг то мое прохання помістити його на сторінках вашої газети. Я буду дуже вдячний.

Пишу про рідне село в якому народився 3го Серезня 1918 року його Адреса. Вінницька обл. Гемлицький р-н село Котухівка. зараз я пенсіонер Відради праці проживаю по адресу Черкаська обл. 2. Христинівка ул. Щорса 2^а кв. 7 Ткачук М. С.

Вона поволі стала перецвітати та обсіпатись , укриваючи сво-
 їм рожевим цвітом подвір'я біля хати. Верхів'я акації ще пишно
 розцвітало і коли повівав вітерець вона поволі ледь помітно погой-
 дувала своїми пишними гронами, над якими жваво літали і гуділи
 бжолки. Почались страшні голодні дні. Розпухли ноги та руки,
 переставали діяти. Я був в сім'ї з хлопців самий старший. Мати
 плачучи благає, давай якось може пригнемо якусь гілку та нало-
 маємо цвіту, щоб менші їли. Я знайшов тичку від фатки, змайстрував
 гачок та в двох з матір'ю нагнули гілку і нарвали цвіту. Але
 пухші ноги і важкі руки не давали змоги ні рухатись, ні щось
 робити, крутилась голова і цвіт акації здавався жовтий і все
 навкруги теж. Так і хотілося сісти чи лягти відпочити. Я про
 їдло уже і перестав думати, бо відцвітаючи грони уже не були
 солодкими, а гіркими і від них сушило в горлі.

Б І Л А А К А Ц І Я

Біла акація, грони дужм'яні
 На тебе надія, гудуй і лелей
 Не дай щоб погасло життя полум'яне
 Голодних вже спухших матусь і дітей

Ростеш ти могутня, вже вища від хати
 І гілля мов крила, біліють в горі
 Ще дивляться очі і руки підняті
 І діти малі і старі матері.

Ти бавишся з вітром мов лебідя крилля
 У білім вінку, в своїм шлюбнім вбранні
 не дай же лягти нам зейельне могиля
 хоч гяку пригни, щоб дістати мені

Їм бог не простить, якщо є він на світі
 Знуцання над людом, невинних селян
 У землю голодні лягли несповиті
 І винних нема, кажуть, був "то був тиран".

Менші питали матір, де ж наш батько, чого він не приїжає та нічого не привозить їсти як колись. Вона зі сльозами заспокоювала їх, каже от от прийде, а сама боялась і думати, щоб не дай бог що не трапилось в дорозі, бо були випадки, що за пуд кукурудзяної муки вбивали і скидали з товарного поїзда.

Раптом десь серед ночі хтось постукав у вікно. Мати схватилась, то приїхав батько. Ми всі посхвачувались, нарobili плачу та крику, мати теж не знала, що з нею робиться. Обійняла його, пригорнула до себе мов дитя і з радості теж плакала. Він питає чи всі живі. Явдоною засвіти, нехай я їх побачу. Мати засвітила і він розняв широко свої дужі утомлені руки і ми всі товпились в його обійми, він заплакав сміючись промовив, живі слава богу. А я всю дорогу так за вас всіх боявся, що у вас нічого не залишилось їсти і не було в хаті ні копійки грошей. Слава богу. Явдо ну давай—но розв'язуй вузли, там десь є куски хліба, що мені надавали добрі люди, в декількох хатах на дорогу. То давай їм нехай їдять. Та розпалюй у печі, вари прямо густі галушки. Мати насторожено врізала по куску хліба і роздала, каже, їжте помаленько, а я зараз щось зварю. І почала розказувати про те, що трапилось декілька днів тому з меншим, що вона перелякалась, що воно криком півдня кричало і вона не знала, що йому таке, аж потім здогадалась, що воно наїлось отієї муки з бурякового насіння, коли вона вийшла з хати. Потім вона насипала одну миску густих галушок і сказала, все. Лягайте ще спати, а завтра рано будете їсти хто скільки схоче. Вона боялась, щоб не об'їлися та не захворіли знову як тоді.